

GORILA

ČR 2011, film Nejhodnějších medvídků a Pavla Sličného, 64 minut

svoboda – láska – zrada — trest — vykoupení

mládeži do osmnácti let nepřístupno

Scénář: Helmut Kuhl a Pavel Sličný

Režie: Pavel Sličný

Producent: Pílinový Krasohled, Šámot Černochýš, Pavel Sličný a Deep Pocket Teddies Fund

Distribuční formát: DCP a DVD

Zvuk 5.1, jazyk český

Žánr: freak movie

V titulní roli Johana Švarcová, dále hrají Nejhodnější medvídci, Vratislav Brabenec, Jan Císař, Andrej Krob, Zdeněk Srstka, Kamil Švejda a další. Závěrečná píseň Pavel Zajíček a DG 307.

V restauraci „U Buddyho“ v zahrádkářské kolonii v Libni jsme prostřednictvím vyprávění hostinského Patrika Davida vtaženi do úchvatně napínavého příběhu jedné ženy, tří mužů a jednoho psa, jejichž imperativem byla a je svoboda. Už nehledají vlast pro sebe a své myšlenky, naopak, v postideovém prozření v svých hrudích objevují ta stará, ještě předcivilizačně čistá srdce primátů. Necháávají se vést jejich pulsem, tlukotem tamtamů, zapomenutým lidoopím citem, vydávají se na cestu nástrah a možné spásy.

Ve filmu GORILA předkládá režisér Pavel Sličný nesmlouvavou, antiiluzivní studii světa, konkrétní film, další bludičku – ledoborec avantgardy dle Ejznštejna a Nejhodnějších medvídků. Vypjatě detektivní zápletka tu je jazykově lyrizována nižší sociolektickou složkou, v míře, která překonává všechny myslitelné dimenze.

Film je plenérovou variací inscenace Nejhodnějších medvídků „HARILA“. Text hry byl mnohonásobně oceněn, obdržel například cenu Divadelních novin za rok 2007 nebo čestné uznání v mezinárodní soutěži současné dramatiky „Svobodné divadlo“.

NAPSALI O GORILE

Nejvíc mě ale potěšili Nejhodnější medvídci s Harilou René Levínského. To byl tak znamenitý výtvar po jazykové a fantazijní stránce, jaký jsem dlouho v české literatuře – a mám na mysli nejen dramatickou – nezaznamenal. Ten text nelze nazvat ani satirou, ale já ho vnímám jako velké dramatické dílo. Je to znamenité odzrcadlení té obrovské současné dobové nemoci, která se na jedné straně projevuje velikou odborností a na druhé přibližným sektářstvím a posluhováním opravdu temnotným myšlenkám. **(Doc. Ph.Dr. Milan Uhde ve zpravodaji festivalu Evropských regionů, Hradec Králové.)**

Levínského drama na první poslech svými potměšilými mimikry šokuje i baví, na přemíru vulgarismů si ale diváci poměrně rychle zvykají. Originalita a znepokojivý účinek spočívá spíše v tom, jak autor míchá doslovnost jazyka a některých obrazů s fantaskními prvky, s mnohoznačností dějovou a situační. Skupinka punkerů, kteří lámou nad člověkem západní civilizace hůl už ve stádiu spermie a za nejdokonalejšího tvora – vpravdě nadčlověka – považují žraloka, podnikají akci na „záchranu“ gorily nížinné jménem Kisoro ze zoo, aby ji bezprostředně poté prostituovali v rámci zoofilní podívané nabízené prostřednictvím webové kamery na internetu. Proklamované ideály individuální svobody tak krachují nejhorším možným způsobem; navíc se postupně ukazuje, že domnělí punkeři, kteří se bezpečně vyznaží v nejnovějších technologiích a citují Wittgensteina a Germaine Greerovou, se pravděpodobně rekrutovali ze vzdělaneckých a středních vrstev. I přesto jim autor nakonec (...) dopřeje nirvány v útrobach nejsvobodnějšího z živočichů. Nevím jak punk, ale soudě dle Harily, současné české drama mrtvé není. **(Zdeňka Brandejská, Divadelní noviny 15/19.)**

(...) Nejhodnější medvídci. Název může klamat – rozhodně nejde o divadélko hrající pohádky pro děti, naopak – jejich inscenace jsou nanejvýš současné, dospělé, provokativní, neuchopitelné, lákavé, aktuální. A přitom vtipné, někdy dokonce až neuvěřitelné. (...) Mnohokrát se v tuzemsku diskutovalo o tom, jak se české divadlo snaží vypořádat s vlivem tzv. „in-yer-face“ dramatiky - u nás donekonečna prezentované pod nepřesným „trendy“ pojmenováním „coolness“. Nejhodnější medvídci se o nic programově nesnaží, nikoho nekopírují, mají svou poetiku především v práci se samotným jazykem (ostatně – v Harile se mluví skoro jenom sprostě a sprostěji) a snad i proto jsou (a nejen pro mě) skutečně těmi, kteří nám „do tváří“ umějí vmést svůj názor, nebo alespoň pohled na věc. Nehledají vesmírná řešení všech našich problémů, ale přitom se jich dokáží dotknout. Jsou nelítostní a zároveň rozkošní. **(Mgr. Petr Christov, PhD., vedoucí katedry divadelní vědy, FF UK, Metropolis 12.3.2007.)**

Autor textu Harily, skrývající se tentokrát pod pseudonymem Helmut Kuhl, (...) se projevil jako autor zcela jedinečný, jenž se pohybuje v rovině existenčních modelů: tj. modelů, v nichž se ozývá známá Ashbyho otázka, na jaké rozlišovací úrovni je gibraltarská skála modelem mozku, modelů, které se mohou volně připoutávat k jakémukoliv originálu a zase se od něho, rovněž zcela volně, okamžitě odlučovat. Dokonalým, optimálním a nejlepším nástrojem tohoto typu modelování je jazyk, jenž může modelovat cokoli – jak napsal už před pětatřiceti lety Ivo Osolobě: „Slova mohou modelovat cokoli v celém rozsahu universa lidských zájmů (...) člověk, existenční modely i všeobšáhle lidské universum patří k sobě“. (...) Dá se to říci jinak: Jestliže jisté originály věcí i lidí na jevišti odkazují k „reálnému“ světu punkerů, bezdomovců, undergroundu, k entitám skutečně existujícím, jimž můžeme přisoudit jakýsi skutečný prototyp, pak řeč formuje, utváří naprosto fikční svět, v němž se svoboda stává univerzem fikčního diskurzu. Postavy hry v tomto pojetí nejsou lidmi, které můžeme nalézt v naší skutečnosti, nejsou totožní s lidmi, kteří existují v našem aktuálním světě. Pokouším se tím říci, že ta lexikální jazyková rovina textu, ten slovník postav není v žádném případě věrnou až otrockou nápodobou skutečné mluvy, ale textotvornou činností – jak říká Lubomír Doležel – která modeluje svět, jenž „nebyl předtím k dispozici“. **(Prof. Ph.Dr. Jan Císař CSc., katedra teorie a kritiky, DAMU, Praha, Dramaturgický pendant ke hře Harila.)**